

Setembre crític | | Actualitzat el 14/01/2017 a les 09:29

«He provat de saltar la tanca tantes vegades que ni en recordo el número»

Laura Arau recupera l'entrevista a Yahya, un jove gambià que el 31 d'octubre passat va aconseguir saltar la tanca de Ceuta després d'innombrables intents | Yahya explica les condicions inhumanes amb què s'enfronten les setmanes prèvies al salt i com la majoria de vegades són expulsats altre cop al Marroc per la Guàrdia Civil

En Yahya, durant l'entrevista en una carretera del Marroc, a prop de la tanca de Ceuta | Laura Arau

Es diu Yahya i té 19 anys. És d'Old Jeshwang, a Gàmbia. Després de tres anys de viatge -que el van portar a creuar el Senegal, Mali, Burkina Faso, Níger, Algèria i el Marroc-, el 31 d'octubre passat va arribar a l'Estat espanyol, després d'haver aconseguit saltar la tanca de Ceuta (<http://www.rtve.es/noticias/20161031/cerca-200-inmigrantes-logran-entrar-ceuta-tras-salto-vallado-fronterizo/1435180.shtml>) .

Vam conèixer en Yahya el mes d'agost passat a la carretera que va de Benyunes a Biut, al Marroc. Portàvem el cotxe ple de menjar i llet, ja que en aquesta zona s'hi han instal·lat diversos camps i els joves solien sortir a la carretera a buscar alimentació i roba. Ens van recomanar pararnos poca estona a la vora de la carretera. «Europa paga per blindar els perímetres fronterers. Des del salt del mes d'abril passat s'ha instal·lat un camp militar prop d'aquí i quedar-nos massa estona pot posar els joves en perill», ens va comentar en Reduan, un dels activistes que documenta els salts de la tanca de Ceuta, en referència a l'Acord hispano-marroquí relatiu a la circulació de persones, el tràfic i la readmissió d'estrangers entrats il·legalment (<http://www.mundiaro.com/articulo/politica/lectura-analitica-acuerdo-hispano-marroqui-readmision-extranjeros/20150820160120032828.html>) .

Grup de migrants a la carretera de Beniúnis a Buit, al Marroc Foto: Laura Arau

En aquell moment, unes 200 persones -la majoria varons de Guinea Conakry- d'edats compreses entre els 18 i els 24 anys, però també uns 20 menors que tenien entre 13 i 17 anys, vivien en vuit camps repartits per les muntanyes que envolten la carretera de Beniúnis a Biut. «Les condicions que tenim aquí no són bones. No tenim res per menjar ni roba d'abric. Dormim al bosc, a la intempèrie», comentava en Yahya. També denunciava la brutalitat amb què actuen les Forces Auxiliars Marroquines quan entren en aquests camps: «Moltes vegades vénen aquí per evitar que ens quedem. Ens roben tot el diner que portem, ens peguen...».

La majoria de persones que volten per aquesta carretera feia almenys un any que vivien en aquells camps. «He provat de saltar tantes vegades la tanca que ni en recordo el número», ens comentava en Yahya. Igual que ell, els seus companys explicaven innombrables intents de salt i ens ensenyaven els seus braços i cames plens de ferides provocades pels ganivets de la part superior de les tanques. La majoria descriuen deportacions en calent, que es duen a terme des de fa anys però que ara tenen un rang legal (el que el Govern en diu «rebuig en frontera»; Llei de protecció de la seguretat ciutadana (https://www.boe.es/diario_boe/txt.php?id=BOE-A-2015-3442)) -coneguda popularment com a Llei mordassa- aprovada el 30 de març passat).

Ferides produïdes per les ganivetes de la tanca de Ceuta Foto: Laura Arau

«Quan aconseguia entrar, la Guàrdia Civil em feia fora. Cada vegada que saltem les barreres ells ens deporten al Marroc. No entenc per què ho fan. No ho entenc», ens deia en Yahya. «Els conflictes generen molt diner. Sobretot en una Europa en crisi, les fronteres generen molt diner. I no només per a les administracions públiques i les empreses que s'estan encarregant de sostenir tot aquest material bèl·lic -entès en aquest concepte de conflicte que estem creant a la frontera-, sinó per a totes les xarxes de negoci que es generen en aquestes fronteres, com les de tràfic d'éssers humans», denunciava Helena Maleno en una trobada que vam tenir a Tànger (<http://www.elsetembre.cat/noticia/56/helena/maleno/persones/son/productes/consum/europa/crisi>).

La vida que ha tingut en Yahya per intentar arribar a Europa ha estat molt dura, però ell mai es va rendir fins aconseguir-ho. «Boza, boza!». Això és el que se sent cada vegada que alguna persona aconseguir saltar les tanques de Melilla (<https://laura-arau.com/2016/08/21/115-km-de-injusticia/>) o Ceuta. «Boza» significa victòria en fula, llengua dels fulani i grups relacionats del Senegal, Gàmbia, Guinea, Camerún... Segur que en Yahya va cridar aquestes paraules moments abans d'entrar al CETI.

Tot i saber que la seva-nostre lluita no havia acabat, l'últim 31 d'octubre dèiem ben alt: «Benvingut Yahya!».

Un tram de la tanca de Ceuta Foto: Laura Arau